

I.

2: I. *Gammal Wisa*

(Ur »Svenska konungars Historia och Ättar-tal» af Joh. Jöransson, tryckt i Stockholm 1749.)

[Här ej återgiven. Se f. ö. Säve, Carl, Eriksvisan, Sthlm 1849].

2.

2: 2. *Gothlands-Wisan*

(Wisän först öfversänd till J. N. Ahlström, och sedan har den med Jenny Lind och andra gjort runden kring verlden.)

Allt under himmelens fäste
Der sitta stjernor små ::
Den Vänner jag har älskat
Den kan jag alldarig få. (Rit.)

En liten tid i verlden
Jag hade mig en Vän ::
Och alla mina tankar
Dem fäste jag på den. (Rit.)

Hon (han) föll uti mitt tycke,
Det rå jag inte för ::
Hon (han) lofte bli mig trogen
Allt till sin bleka död. (Rit.)

Hvad tror du det mig göra skall
Engång om jag får se ::
En annan hvila i din famn,
Det du har lofvat mig. (Rit.)

Hvad smärta månd' det vara
Att se sin lilla Vän :,:
Uti en annans sköte,
Och att hon (han) mig förglömt. (Rit.)

Cajsa Lena Mafriids i Vestergarn. (Gabr. Herlitz.) — C. N. Carlsson, f. 1822 (i Sanda). Folkskollärare först i Hejde, sed. i Lärbro (d. 14 Juni 1845).

[I marginalen]

När jag d. 16 jan. 1845 sändt denna visa till Carl Säre i Upsala. skref jag, bl. annat: »gamla Cajsa Lena (som jag, om möjligt, ville höra flera verser af) och som nu hade hvarken minne el. röst, hade 'glåjmt' allt i hop och bara gret då 'Hr Gabriel' sjöng för henne de välbekanta tonerna. Eljest har Herlitz och hört visan af socken-skomakaren och spelemannen 'Gamle Sandberg vid Sågen' bland grannarna vid Smis-å, som, i lång klarblå frack med hög krage, gula nankinsbyxor och små runda klumpstöflor, var hans första läromästare (i violspelning). Om söndagarna och före kyrkogången stack gubben sin violin, omlindad med en blå och hvit lärftsnäsduk, upp under 'kyrkeluks-luftet'; då den danslystna ungdomen, som märkt en 'snipp' af 'blå duken'. var säker om en glad afton, bara 'gamle Sandberg' först fått sig ett vargmål i Prestegården.»

P. A. Säre.

Sandberg hade varit båtsman med uti 88 års krig.

G. Herlitz.

3.

2: 3. *Mölnare- ell. Wätebo-Wisan*

Hvad gäller den dag då den höga basunen
Hörs skalla mot verldarne all,
Att krossa och lifva den stora naturen
Så väl till upphöjning som fall.
Då hafvet och jorden med hast
Skall lemna sin multnade last
Och domen förkunnas till löst och till fast.

Hvad gäller när utur det jordiska gruset
Min kropp skall framkallas med fröjd,
Att taga sin palm i det himmelska huset
Dit själen förut är upphöjd.
Om icke en otrogen vän
Mig finner och känner igen
Med fruktan för åsynen af Domären.